

че е създадъл домъ, братя, сестри, майки, бащи, жени, дѣца, па и нещастия покрай това — за всичко трѣбва да Му благодаримъ. Онѣзи, които сѫ тръгнали въ Христовия путь¹ трѣбва да благодарятъ на Бога за всичко. Като благодаримъ на Бога, тогава всички ще се разберемъ, и, като произнесемъ думата „любовь“, тѣжни ли сме, веднага ще почувствуваме радостъ, топлина, която ще се разлѣе по тѣлото ни, и нашите въчинясили членове ще започнатъ да се размърдватъ, и ще видимъ, наистина, ангели да слизатъ отгорѣ. Това значи да станешъ ясновидецъ. Нѣкой чакатъ, като умрать, тогава да видятъ всичко, — да станатъ ясновидци. Не чакайте да умрете, а, докато живѣте, да възкръснете въ Господа. Не казвайте: „Като умра“, а: „Като си промѣня дрехитъ, като се обърна отъ червей въ пашкуль и отъ пашкуль въ пеперуда“. Вие казвате. „Ще умра, ще ме заровятъ въ черния гробъ, и, като ме нападнатъ червеитъ какво ще стане съ мене?“ Червейтъ — то сѫ вашите по-малки братя. Ще дойдатъ тѣ и ще кажатъ: „Я да ви повкусимъ малко; Христосъ бѣше за васъ живъ хлѣбъ, а вие ще бѫдете за насъ жива храна“. Но човѣците не сѫ въ гробоветъ, това да не ви плаши, азъ не ги виждамъ въ гробищата. Пакъ ще ви повторя: има два вида хора — едни живимъртви, каквито срѣщаме всѣки денъ изъ София, а другите мъртви-живи. Христосъ казва: „Блажени мъртвите-живи, които умрѣха за Господа“ а никаде не е казано: „Блажени живите-мъртви“. Послѣдните сѫ гъсеници. Мъртвите-живи сѫ пеперуди и сѫ безопасни, не ядатъ листата на дървата, понеже листата сѫ необходими. Когато въ